

се запознае човѣкъ съ българитѣ, трѣбва да отиде въ Търново, въ Елена или йоще по добръ къмъ югъ отъ Балкана, въ Сливенъ или Казанлъкъ.

„Това, по видимо, разбирали на Берлинския конгресъ, защото това много учено събрание опрѣдѣлило, щото и учрѣдителното българско събрание да засѣдава въ Търново (ст. 4), но то испуснало да прибави, че тоя градъ трѣбва тъй сжщо да бжде и столица на новото княжество. Ако да се извърши българското съединение, то столицата необходимо трѣбва да се прѣнесе въ Пловдивъ или Търново. Въ страна, гдѣто пѣтищата за съобщение сж лежки, все едно, гдѣто и да се намира столицата; но въ такава страна, въ която има само нѣколко и то ненаправени пѣтища, столицата не трѣбва да е много близо къмъ границата. Има мѣста въ страната, които сж отдалечени на седемъ деня пѣтъ съ пайтонъ и това йоще въ добро врѣме, когато пѣтищата не сж станали непроходими.

Прибавете къмъ това, че срѣдата на София е смъртоносна за правителството. Въ тоя градъ, гдѣто едната трета часть отъ населението сж евреи, не можи да има истинско обществено мнѣние, и необходимо е да се прѣсѣче нѣкой балканский кръжъ, за да срѣщни човѣкъ сериозна политическа дѣятелность. Отъ друга страна, съединението на българскитѣ области ще има за послѣдствие и това, че работитѣ на страната ще се управляватъ тъй сжщо отъ най просвѣщенната партия.

„Тука, азъ си припомнямъ, че когато, въ 1879 година, за првъ пѣтъ додохъ въ София, отидохъ съ визитъ при управителя, то срѣснахъ въ квартирата му единъ човѣкъ безъ сюртукъ, който прѣнасялъ мебели въ първия катъ. Азъ го попитахъ, мога ли да видя управителя? — „Какво обичате“? ми отговори той. Тогава азъ му изговорихъ моитѣ титли и му подадохъ своята карточка. Като я прочете, индивидуума бърже побѣгна по стълбата, като прѣскачаше по четири стѣпала изведнаждъ, и слѣдъ нѣколко врѣме се върна облѣченъ въ прѣкрасенъ черенъ рединготъ. Той ми нахортува хиляди комплименти и ме помоли да ида подиръ него; съ собственитѣ си